

[Undervisningsministeren.]

effektivisering, der vil være nødvendig inden for de længerevarende videregående uddannelser, og som drøftelserne af helhedsplanen for de højere uddannelser vil afklare.

Søgaard (S):

Da vi i vinteren og foråret 1973 behandlede og færdiggjorde styrelsesloven for de højere uddannelsesinstitutioner, var der, som også ministeren har sagt, almindelig enighed om blandt de 5 partier, der stod bag styrelsesloven, venstre, konservative, radikale, SF og socialdemokratiet, at loven skulle have en løbetid, som i hvert fald muliggjorde en rimelig indleven i de nye former, inden man gik til en eventuel revision på dette vanskelige og meget ømtålige område.

Bl. a. derfor fik vi jo ikke en revisionsbestemmelse, og det lå helt klart i samtalerne mellem partierne indbyrdes, at man måtte tilstræbe en revision ved samarbejde mellem de samme partier på et senere tidspunkt.

Men nu vil altså venstre og de konservative uden om de tidligere forligspartier gennemføre principielle ændringer i forhold til bestående lov. For kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes vedkommende er stillingen naturligvis en anden, for de var ikke repræsenteret i folketinget på det tidspunkt, da styrelsesloven blev vedtaget. Disse to partier fremsatte derimod den 14. november 1974 et lovforslag om ændring af styrelsesloven. Men det synes mærkværdigt, at de to partier, der ifølge bemærkningerne til lovforslaget dengang ikke ønskede ændringer for fagstudienævnenes vedkommende, nu knap 1/2 år senere altså ønsker at ændre disses arbejdsområder totalt.

Vi er imidlertid enige i de fire partiers opfattelse af det, der ligger bag deres forslag, at de gode intentioner, som undervisnings- og uddannelsesudvalget dengang havde med hensyn til styrelsesloven, ikke rigtig er efterlevet i praksis på en række områder, og vi er derfor positive over for fornuftige ændringer i loven.

Jeg skal derfor vende mig til substansen i forligspartiernes forslag. Hvis man gennemfører ændringerne for studienævnenes vedkommende og lægger kompetencen over til fakultets- og institutrådene, vil man altså på ny skulle til at ændre i det kæmpe-

område, som hedder statutterne; hvad det vil koste af penge, arbejdstid, papir, menneskers arbejdskraft osv., kunne det være interessant at spørge om, men det er i hvert fald et kæmpeområde, hvor vi dårlig nok endnu har set statutterne funktionere i ret lang tid på baggrund af 1973-loven. Dertil kommer, at man lægger alle former for opgaver, som jo normalt behandles bedre i de mindre og fagkyndige studienævn, over til store råd, hvoraf kun en meget lille part af medlemmerne har kendskab til de specifikke spørgsmål, som findes inden for det specielle studienævns område.

Vi er derfor meget betænkelige ved at ændre på denne måde, men vi vil i udvalget have en positiv indstilling til at drøfte og eventuelt opnå stort set de samme formål, som man mener at ville tilstræbe med det forslag, der nu ligger på bordet.

Med hensyn til valgreglerne og den efterlyste ligestilling mellem de studerendes råd og andre grupper, som er repræsenteret i de styrende organer, er det naturligvis sådan, at vi er positivt indstillet over for en rimelig løsning på disse områder, men også en rimelig løsning, som ikke bare gør forholdene værre på andre områder.

Det af fremskridtspartiet fremsatte lovforslag er, må jeg sige det meget positivt, for en gangs skyld et gennemtænkt og gennemarbejdet forslag, men det tager jo et par stormskridt væk fra den ellers meget liberale holdning, der f. eks. udtryktes i partiets folkeskoleforslag, som jo nærmest var et forslag, som ville gøre samtlige landets folkeskoler til friskoler. Der er altså en meget lang afstand fra det forslag, der nu foreligger fra fremskridtspartiets side, og partiets folkeskolelovforslag, der stadig ligger i uddannelsesudvalget.

Her er man altså gået over til en løsning af styrelsesproblemerne, som totalt lægger magten over i hænderne på undervisningsministeren, og jeg går ud fra, at ministeren er meget glad for en sådan tillid fra fremskridtspartiet, det er jo ikke noget, ministeren er særlig vant med. Forslaget udtrykker en centraliseringstendens, som jo egentlig også burde fryde mit planøkonomiske hjerte, men da det nu engang er forstanden, der må råde i dette tilfælde også, ja, så synes jeg altså ikke rigtig, der er rimelighed i dette forslag, og jeg tror slet ikke, at